

Arrest

nr. 308 807 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 april 2024.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 9 januari 2023 waarbij de verzoeken om internationale bescherming worden onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken."

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissingen niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij in Georgië problemen kende met haar familie na de ontdekking van haar biseksualiteit en de relatie die zij had met een ander meisje, L.. Haar familie was ook gekant tegen de relatie die zij nadien startte met haar huidige partner Z., verzoeker, omdat hij uit zijn eerste huwelijk al een kind had. Ook verzoeker kende omwille hiervan problemen met haar familie. Daarnaast verklaart verzoeker dat hij door zijn ex-schoonfamilie bedreigd werd omdat hij een nieuwe relatie was gestart.

4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers geen zwaarwichtige dan wel geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

4.3.1. Vooreerst kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster daadwerkelijk biseksueel is en een eerdere relatie heeft gehad met een andere vrouw, L.. Niettegenstaande verzoekster verklaarde dat L. enkel op meisjes valt (NPO verzoekster, p. 4), blijkt uit haar facebookpagina dat L. momenteel een relatie heeft met een man, K.M. (AD CGVS, map met landeninformatie, resultaten facebookonderzoek). Haar uitleg in het verzoekschrift dat het goed mogelijk is dat L. ook voor beide geslachten valt en mensen niet "in traditionele hokjes" kunnen gestoken worden, is niet meer dan een poging van verzoekster om te trachten de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid omtrent de gestelde seksuele gerichtheid van L. te verklaren. De seksuele gerichtheid van een persoon betreft een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn/haar identiteit waarvan niet zonder meer kan worden aangenomen dat die plots verandert. Het is dan ook niet ernstig te noemen dat L. plots biseksueel zou zijn geworden waar verzoekster eerder op het CGVS aangaf dat zij lesbisch was. Verzoeksters poging tot het bijsturen van deze tegenstrijdigheid door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoekster legde verder bedrieglijk verklaringen af over de relatie tussen haar huidige partner Z., verzoeker, en L. en haar huidige vriend K.M.. Hoewel verzoekster beweerde dat L. en Z. elkaar niet kennen, blijkt uit de resultaten van het facebookonderzoek dat L. en Z. geregeld op elkaars foto's en posts reageren. Door in het verzoekschrift louter te stellen dat tweede verzoekende partij (Z.) en Z. (lees: L.) na hun vertrek uit Georgië

bevriend zijn geraakt op facebook, maar elkaar niet persoonlijk kennen, overtuigen zij niet. Wat nog meer is, de huidige vriend van L. is óók bevriend met Z.. Z. gaf tijdens het gehoor aan dat hij K.M. al heel lang kent en samen met hem opgroeide (NPO verzoeker, p. 13). Het is duidelijk dat zij elkaar kennen.

Gezien verzoekster over deze feiten niet eerlijk is, kan haar beweerde seksuele oriëntatie en de relatie die zij met L. gehad zou hebben in het bijzonder, niet zonder meer worden aangenomen. Ook verzoeker legt overigens bedrieglijke verklaringen af waar hij beweert dat K. homoseksueel is (NPO verzoeker, p. 13), gezien K. de huidige vriend is van L..

De foto's van verzoekster en L., kunnen bovenstaande bevindingen niet weerleggen. Op deze foto's is te zien hoe verzoekster poseert met L., haar omhelst en een kus geeft op de mond. Dergelijke foto's hebben slechts beperkte bewijswaarde daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Uit deze foto's blijkt dan ook enkel dat verzoekster L. kent, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken, maar blijkt geenszins dat zij een duurzame romantische relatie zouden hebben gehad.

4.3.2. Los van de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden biseksuele geaardheid, moet worden vastgesteld dat de incidenten die zij omwille hiervan zou hebben gekend met haar familie, plaatsvonden in de lente van 2020 (NPO verzoekster, p.10). Verzoekster verliet Georgië pas in april 2022, oftewel twee jaar later. Hieruit kan worden afgeleid dat de problemen met haar familie na de ontdekking van haar biseksualiteit geen ernstige vrees in haar hoofd teweeg hebben gebracht die ertoe heeft geleid dat verzoekster haar land van herkomst op dat moment moest ontvluchten. Er kan dan ook niet ingezien worden waarom verzoekster heden, nadat zij al enkele jaren in een heteroseksuele relatie is met haar huidige partner, wél een ernstige vrees zou moeten koesteren omwille van haar geaardheid.

Verzoekster heeft, behalve met haar familie, verder nooit concrete problemen gekend omwille van haar geaardheid.

Bijgevolg maakt verzoekster het niet aannemelijk dat zij een vrees voor vervolging zou koesteren bij terugkeer naar Georgië omwille van haar biseksuele geaardheid.

4.4.1. Aan de voorgehouden bedreigingen en mishandelingen door verzoeksters familie omdat ze gekant waren tegen hun relatie, kan voorts maar weinig geloof worden gehecht.

Verzoekers verklaren dat het huis waar zij de laatste periode in Georgië in verbleven, in brand werd gestoken door verzoeksters familie. Zij leggen hierover echter incoherente verklaringen af.

Verzoeker verklaarde initieel dat de brand plaatsvond op 7 april, om daarna te beweren dat zij op 7 april naar Tserakvi verhuisden en de brand de 16e was (NPO verzoeker, p. 4, 8). Verzoekster verklaarde zelf dat de brand de 16e plaatsvond (NPO verzoekster, p. 7). Verzoeker bevraagd hoe het kwam dat hij eerst zei dat de brand de 7e gebeurde en vervolgens de 16e, herhaalde hij gewoon dat zij de 7e naar Tserakvi waren gekomen. Het louter herhalen van wat hij eerder al zei, is echter geen afdoende verklaring voor de vraag hoe het komt dat verzoeker twee verschillende data noemde.

Over de omstandigheden na de brand legden verzoekers ook tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker zei dat zij na de brand nog tien dagen in Tserakvi zijn gebleven bij de buurvrouw; verzoeksters grootouders zijn nog twee dagen bij de buurvrouw gebleven voordat ze vertrokken (NPO verzoeker, p. 4, 8). Verzoekster zei echter dat haar grootouders de dag na de brand vertrokken zijn (NPO verzoekster, p. 7). De vaststelling dat verzoekers hierover incoherente verklaringen afleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift hier geen concreet verweer tegen.

Verzoekers brengen voorts geen begin van bewijs bij voor hun aanname dat de brand kwaad opzet was. Meer nog, verzoekers gaven aan dat zij niet geprobeerd hebben om te weten te komen of het effectief om brandstichting ging, hoewel de brandweer en de politie ter plaatse zijn gekomen. Ook hebben zij het vermoeden dat de brand werd veroorzaakt, niet gedeeld met de politie of een andere overheidsinstelling (NPO verzoeker, p. 7). Er kan niet worden ingezien waarom verzoekers nalieten om te laten onderzoeken wat de oorzaak was van de brand, zeker omdat zij zo zeker waren dat het om brandstichting ging. Indien dat zou vast komen te staan dankzij een onderzoek, zou dat immers als bewijs kunnen dienen indien zij een klacht zouden willen neerleggen.

De foto's en video's van het verbrande huis, hebben slechts beperkte bewijswaarde gezien op geen enkele manier kan worden aangetoond dat het om het huis gaat van verzoeksters schoonouders, laat staan dat dit huis in brand werd gestoken omwille van hun verboden relatie.

4.4.2. Wat betreft de bedreigingen van de ex-schoonfamilie van verzoeker, is het voorts weinig aannemelijk dat de ex-schoonfamilie er een probleem van maakte dat Z. een nieuwe relatie was gestart, maar blijkbaar

geen problemen veroorzaakten toen Z. besloot zijn eerste vrouw te verlaten (NPO verzoeker, p. 14). Verzoeker brengen in hun verzoekschrift geen elementen bij die hier anders over doen denken.

4.4.3. Voor zover verzoekster ook een vrees opwerpt omwille van het huiselijk geweld door haar stiefvader dat zij in het verleden zou hebben meegemaakt, bemerkt de Raad dat verzoeksters algemene geloofwaardigheid reeds dermate is aangetast zodat er ook twijfels bestaan over de echtheid van het huiselijk geweld. Los daarvan, moet erop gewezen worden dat dit zich afspeelde op een bepaalde plaats, zijnde haar ouderlijke huis, en op een bepaald moment, namelijk gedurende haar jeugd. Er zijn geen geloofwaardige indicaties dat verzoekster bij terugkeer naar Georgië wanneer zij met verzoeker ergens anders zou gaan wonen, opnieuw het slachtoffer zou worden van huiselijk geweld door haar stiefvader.

4.4.4. Daargelaten voorgaande overwegingen omtrent de problemen met verzoeksters familie en verzoekers schoonfamilie, moet worden onderstreept dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekers in casu niet slagen.

Uit de recente COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, aangeleverd door de verwerende partij in antwoord op de vraag van de Raad om in toepassing van artikel 39/62 actuele landeninformatie bij te brengen, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Betreffende de specifieke situatie van LGBTI+-personen blijkt uit voormelde recente COI Focus dat, hoewel er in Georgië op vlak van bescherming in geval van LGBTI+-personen wel degelijk tekortkomingen zijn, LGBTI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Door het risico op ongevoeligheid van de politie, angst voor de reactie van de politie, een mogelijk gebrek aan privacy tijdens ondervragingen, gedwongen outing en secundaire victimisatie hebben leden van de LGBTI+-gemeenschap echter vaak weinig vertrouwen in de ordediensten en zouden zij nalaten klacht in te dienen bij de politie. Gedwongen outing zou voornamelijk voorkomen in de regio’s. Het feit dat de organisatoren van het homofoob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTI+-personen eerder een beroep doen op ngo’s zoals WISG, Equality Movement en Temida om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo’s, waaronder Equality Movement, leden van de LGBTI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de Public Defender te stappen. De betrokkenheid van de Public Defender zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De landeninformatie waarnaar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen, waarin onder meer wordt verwezen naar corruptie, teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen, ligt in lijn met de

voormelde COI Focus en toont bijgevolg niet aan dat de hiervoor beschreven situatie niet correct of niet actueel zou zijn, noch dat is deze informatie van die aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. Het gegeven dat er ruimte is voor verbetering betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om haar bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheid gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Verzoekers slagen hierin evenwel niet. Zij tonen immers niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

Verzoeker heeft nooit een poging ondernomen om de bescherming van de bevoegde Georgische autoriteiten in te roepen. Zoals hoger reeds aangehaald, hebben verzoekers de politie, brandweer of andere overheidsinstellingen niet ingelicht over hun vermoeden dat de brand in het huis van hun grootouders kwaad opzet was. Verzoeker heeft ook nooit klacht ingediend bij de politie wat betreft zijn problemen (NPO verzoeker, p. 13). Hij had nochtans een foto waarmee hij naar de politie zou kunnen gaan (NPO verzoekster, p. 10). Verzoekers kunnen in hun verzoekschrift dan ook niet ernstig voorhouden dat zij geen concrete bewijzen hadden om mee naar de politie te gaan.

Ter vergoelijking geeft verzoeker nog aan dat hij zijn dochttertje geen stress wilde bezorgen en hij niet wilde dat de situatie verergerde, maar overtuigt niet. Het loutere feit dat verzoeker uit schrik geen klacht durfde in te dienen, betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om hem bescherming te bieden tegen zijn belager. Het is hierbij frappant dat verzoeker zich niet eens heeft geïnformeerd over de mogelijkheden om zijn problemen aan te klagen in Georgië en ook niet kan zeggen bij welke instanties van de overheid men hier advies voor kan vragen (NPO verzoeker, p. 14).

Verzoekers stellen verder dat zij geen bescherming zouden kunnen krijgen omwille van het feit dat verzoeksters oom bij de criminele politie werkt (NPO verzoekster, p. 9-10; NPO verzoeker, p. 13), maar leggen hier danige tegenstrijdige verklaringen over af zodat hier niet het minste geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaarde verzoeker dat haar oom A.K. heet en niet echt een hoge functie had (NPO verzoeker, p. 13). Verzoekster daarentegen zei dat haar oom R.K. heet en dat hij veel macht heeft binnen de instantie (NPO verzoekster, p. 8, 10). Daarenboven leggen zij geen enkel bewijs neer om aan te tonen dat verzoeksters oom bij de politie werkt. Los daarvan, één familielid bij de politie betekent nog niet dat verzoekers nergens in Georgië bescherming zouden kunnen krijgen.

De Raad herinnert eraan dat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bestaat bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Het algemene betoog van verzoekers berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen en zij maken niet aannemelijk alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekers maken niet in concreto aannemelijk dat de Georgische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot de hen verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij voorhouden te vrezen.

4.5. De overige documenten bijgebracht door verzoekers hebben betrekking op hun persoonsgegevens en de vroegere verblijfplaats van verzoeker, elementen die op zich niet betwist worden. Verder houden deze gegevens geen verband met hun vluchtmotieven.

4.6. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin is bepaald dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en/of tonen zij niet aan dat zij voor de door hen aangehaalde problemen in geval van eventuele nieuwe problemen in de toekomst niet zouden kunnen rekenen op de bescherming van de Georgische autoriteiten. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

4.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekers brengen zelf geen gegevens in dit verband aan.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat verzoekers evenmin aantonen dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 mei 2024 staat het volgende vermeld:

"De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord, waarbij verzoekers niet betwisten dat hun verzoeken om internationale bescherming thans kunnen worden beoordeeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoekers leggen een aanvullende nota neer, vergezeld van landeninformatie die zij verder toelichten. Vooreerst wijzen zij erop dat uit de actuele landeninformatie, o.m. de COI Focus, blijkt dat leden van de LGBT-gemeenschap in Georgië aanhoudend worden gediscrimineerd. De bescherming die de Georgische overheid hiertegen kan

bieden is onvoldoende en de toegang tot overheidsbescherming is zeer beperkt. Verzoekers lichten toe dat uit de bijgebrachte persartikels blijkt dat geweld, discriminatie en haatmisdrijven ongestraft blijven. Zij verwijzen naar een LGBT-manifestatie die moest worden geannuleerd omdat tegenstanders deze hadden overvallen, waarna de daders niet werden vervolgd. Verzoekers besluiten hieruit dat voor hen een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt in geval van terugkeer naar Georgië.”

5. Verzoekers brengen ter zitting, met voormelde argumentatie waarbij zij verwijzen naar de door hen op zitting per aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 april 2024.

Een vraag tot horen heeft als doel om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekers laten dit echter volledig na en gaan alzo voorbij aan voormeld doel.

Verzoekers gaan immers, met hun loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de algemene situatie van de LGBT-gemeenschap in Georgië, niet in het minst concreet in op de gronden en inhoud van de beschikking en ze brengen geen concrete en inhoudelijke repliek in tegen wat hierin concreet wordt vastgesteld met betrekking tot hun eigen persoonlijke situatie en verklaarde nood aan internationale bescherming.

In de beschikking wordt concreet vastgesteld en uitgebreid uiteengezet waarom verzoekers geen nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken. Zo worden in punt 4.3.1. onder meer ernstige twijfels geplaatst bij de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden biseksuele geaardheid, gelet o.a. op de vastgestelde tegenstrijdige en bedrieglijke verklaringen, en wordt haar beweerde seksuele oriëntatie en de relatie die zij met L. gehad zou hebben in het bijzonder, niet zonder meer aangenomen. Bovendien maakt verzoekster, los van de geloofwaardigheid ervan, niet aannemelijk dat zij een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Georgië omwille van haar biseksuele geaardheid, zoals uiteengezet in punt 4.3.2. van de beschikking. Verder wordt in punt 4.4.1. van de beschikking aan de voorgehouden bedreigingen en mishandelingen door verzoeksters familie omdat ze gekant waren tegen haar relatie met verzoeker maar weinig geloof gehecht. Daarnaast zijn er geen geloofwaardige indicaties dat verzoekster bij terugkeer naar Georgië, wanneer zij met verzoeker ergens anders zou gaan wonen, opnieuw het slachtoffer zou worden van huiselijk geweld door haar stiefvader, zoals uiteengezet in punt 4.4.3. Wat voorts de bedreigingen door de ex-schoonfamilie van verzoeker betreft, is het weinig aannemelijk, zoals aangehaald in punt 4.4.2., dat de ex-schoonfamilie er een probleem van maakte dat verzoeker een nieuwe relatie was gestart, maar blijkbaar geen problemen veroorzaakte toen hij besloot zijn eerste vrouw te verlaten. Verzoekers tonen bovendien niet aan dat het hen met betrekking tot de door hen ingeroepen problemen (met hun families), nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

Door zich ter zitting tot voormelde algemene argumentatie – met verwijzing naar de door hen op zitting bijgebrachte algemene informatie – omtrent de algemene situatie van de LGBT-gemeenschap in Georgië te beperken, laten verzoekers geheel na op die concrete vaststellingen van de beschikking een ander licht te werpen. Zij laten alzo geheel na concrete en valabele argumenten aan te brengen die anders doen oordelen dan de in de beschikking opgenomen gronden.

De loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu de informatie door verzoekers ter zitting neergelegd over de situatie en discriminatie van en geweld jegens de LGBTQI-gemeenschap in Georgië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbreekt.

Los van de geloofwaardigheid van verzoeksters biseksuele geaardheid, kan nog worden aangestipt dat uit de algemene landeninformatie die verzoekers aanhalen in hun aanvullende nota, waaronder de COI Focus “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, blijkt dat de situatie van de LGBTI+-gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië vormt. Hoewel de houding tegenover LGBTI+ personen sinds 2016 is verbeterd, blijkt dat een aanzienlijk deel van de Georgiërs nog steeds negatieve gevoelens koestert ten aanzien van homoseksualiteit. De leden van de LGBTI+ gemeenschap worden in het dagelijkse leven op veel verschillende gebieden geconfronteerd met discriminatie, intimidatie, geweld en pesterijen. Er komen problemen voor, zowel in familiale sfeer als in het openbaar. Uit de informatie blijkt verder dat homo- en transfobie een probleem is in Georgië, maar dat mensen in Tbilisi meer *open-minded* zijn dan in andere regio's waar deze negatieve gevoelens diepgeworteld zijn. Daarnaast lopen leden van de LGBTI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de Pride Week in de maand juli. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen.

Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven vaak een uitdaging, zo blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie. Niettegenstaande de LGBTI+-gemeenschap één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel dus geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTI+-personen. Het loutere feit een LGBTI+-persoon te zijn in Georgië is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan noch de loutere verwijzing in de aanvullende nota naar discriminatie, homofobie en haatmisdrijven ten aanzien van de LGBTI+-gemeenschap, gelet op bovenstaande informatie, volstaan.

Een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij verzoekster ertoe gehouden is haar vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hiertoe, gelet op wat wordt vastgesteld in de beschikking, geheel in gebreke. Zoals uiteengezet in punt 4.3.2. van de beschikking, maakt verzoekster, los van de geloofwaardigheid van haar beweerdte geaardheid, niet aannemelijk dat zij een vrees voor vervolging dient te koesteren bij terugkeer naar Georgië omwille van haar beweerdte biseksuele geaardheid.

De algemene landeninformatie die wordt aangehaald in de aanvullende nota van verzoekers kan verder geen ander licht werpen op de eerdere bevindingen in punt 4.4.4. van de beschikking omtrent de aanwezigheid, beschikbaarheid en toegankelijkheid van doeltreffende overheidsbescherming in Georgië, ook ten aanzien van LGBTIQI-personen, aangezien de in de aanvullende nota aangehaalde informatie immers dezelfde is of in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund. Hiermee tonen verzoekers niet aan dat deze analyse niet langer correct of redelijk zou zijn. Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de bescherming voor de leden van de LGBTI+-gemeenschap door de Georgische autoriteiten in het algemeen niet voorhanden zou zijn noch doeltreffend zou zijn. Verzoekers tonen verder niet in dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 april 2024 opgenomen grond. Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Georgië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES

